

Маскарад

КУПИТИ

Олена Пчілка насправді Ольга Драгоманова-Косач. Вона мати не лише Лесі Українки, а ще п'ятьох дітей. Ба більше, вона ще й етнографка, редакторка, громадська діячка, вихователька, партнерка, а також дружина, свекруха, теща, бабуся... З цього й починається її маскарад.

Збірка «Маскарад» — це ціла галерея персонажок, які шукають себе, навчаються, подорожують, працюють, кохають, виховують дітей. Або мріють вийти заміж, бояться тілесних стосунків, примушують чоловіка до нелюбої роботи заради грошей. Авторка завжди серед них: вона їх любить, схвалює, співчуває, зневажає. Пчілка легко вживається в різні ролі, звучить різними голосами. І перед вами нелегке завдання — упізнавати за масками химерного маскараду, який зветься життям, саму авторку. Пізнавати в героїнях і героях самих себе.

Пігмаліон

У пані Петровської були гості. Ба не які то й гості — свої, мовляв, дві сусідки та один приїзний приятель. Гурточок був зібраний у невеличкім покою, надто простім, щоб його можна було назвати салоном: ні хатня постанова, ні кілька малюнків та фотографій по стінах не мали претензії на те пишне назвисько; була то собі столова кімната середньої руки. Товариство сиділо за столом, що стояв перед широкою канапою, і пило чай, котрий наливала господиня, сидячи при самоварі (при справдешнім російським самоварі, а не при тій theemaschine, котру вам подадуть за досить великі гроші де-небудь у Відні!). По праву руку від господині була молода пані Софія, за нею ще молодша особа — панночка Наталія. Всі три пані були, окрім чаю, зайняті ще й іншим клопотом: господиня раз по раз відривалась до своєї доні — маленької дівчинки трьох літ, але, як видно було, великої пестушки, котрій потребувалося служити досить уваж-но. Панночка Наталія передивляла тільки що розрізану книжку, а пані Софія вишивала по полотну.

Пані Софія знаходила час ще й до вельми жвавої бесіди, котру вона провадила з господинею, переплітаючи свою мову дзвінким сміхом.

Чому й не бути веселою, маючи всього яких двадцять п'ять літ, маючи таке завидне здоров'я, таку гарну вроду! Русяві коси пані Софії відсвічували таким золотом, сині очі грали так іскряво, на свіжому обличчю витав такий веселий усміх, що, здавалось, смуткові й повік не приступитись до такої ясної вдачі! Деякі знайомі складали навіть догану пані Софії, власне, за ту веселу вдачу, котра не давала їй журитися і тепер, коли зосталась не так давно вдовою. Ба! І взагалі сказавши, розповіді про тих індійських жінок, котрі по смерті чоловіка кидаються в вогонь, здаються нині у нас такою далекою дивною байкою, що добре ще, коли не викликають лиш усміху при тім оповіданню! Звичайно, живий живе гадає...

Пані ж Софія і не таїлася зі своєю жадобою життя, і воно грало краскою в її обличчі, переливалось у її голові, немов навіть тремтіло в її уборах. Ось тільки глянь, як рушались-маяли від її жвавих рухів ті шиті-білі рукава, як

бриніли розмаїті блискучі разочки намиста на блакитній безрукавці — корсетці...

Удавшись до панни Наталії з якимсь питанням і не одержавши відповіді, пані Софія погукнула до неї:

— Та киньте ви справді свою старовину! Як-таки можна! І що тепер за світ настав: шістнадцятилітню голову втопляти в археологію!

Дівчина усміхалась, не відриваючись від книжки.

— Справді-бо, — провадила пані Софія, — все починає робитись навпаки: старі хочуть удавати молодих, молоді старих — не знать що!

— Чого ж удавати? — відповіло дівча. — Звичайно, коли хто тільки удає, то негарзд. Але ж я не удаю з себе нічого: мені справді дуже цікаво переглянути цю книжку. Йй-богу! — наче оправдувалось дівча.

— Ха-ха-ха! Аж забожилась! — покотився веселий сміх пані Софії. — Ну-ну, читайте собі, читайте, наморщивши чоло! Подивіться, серденько, — мовила Софія до господині, — йй-богу, нашій панночці вдалося зробити дві зморщечки поміж тими брівоньками! А, бодай вас!.. Отже, моя кохана, — провадила пані Петровській Софія, — запевняю вас, що через рік ваша маленька Олюня замість того, щоб розливати чай по обрусу, буде вже писати який-небудь трактат, наприклад «О вихованню дітей».

Маленька Олюня, почувши своє ім'я, — хоч не розуміючи, до чого то йшлося, — так поважно звела погляд перше на пані Софію, потім на маму, що всі засміялись.

— Ах ти ж моя розумниця! — жваво обізвалась до дитятка Наталія, зіставивши книжку й раптово цілуючи його. — Будеш писати трактат о вихованню? Будеш, ти, пестушко? Ну, гляди ж, напиши, як треба виховувати діток, щоб вони були славненькі та розумненькі!

— Авжеж, що так! — мовила Софія. — І тим трактатом зроби посвяту панні Наталії! Тепер же виходить, Що до виховання дітей треба готуватись, бувши самій мало не в дитячих літах!

— А що ж такого, хоч би і в дитячих! — відказала Наталія так просто й спокійно, що пані Софія тільки глянула на неї з саркастичним усміхом.

ridmi
ТВІЙ УЛЮБЛЕНИЙ КНИЖКОВИЙ

КУПИТИ